ΑΝΡΥ ΜΠΟΡΝΤΟ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Ήταν ήμουν παιδί, έγνώρισα κάποιον κύριο ντὲ Σερκινύ, ἀπὸ μιὰ παλιὰ καὶ πολὺ σεβαστὴ στὸν τόπο μου οἰκογένεια, ποὺ εἶχε ἕνα περίεργο παρεπίθετο. Τὸν ἔλεγαν «τὸ παιδὶ τῆς πεθαμένης». Εἴγ' ἀκούσει πολλὲς φορὲς νὰ τὸν ἀποκαλοῦν ἔτσι καὶ ἐπειδὴ ἄκουγα αὐτὸ πάντοτε, δὲν ἔδινα προσοχή. Μονάχα, ὕστερα ἀπὸ καιρό, συλλογίστηκα τὸ γιατί, καὶ ρώτησα συγτικῶς μιὰ γρηὰ κυρία, ποὺ ἦταν πολὺ ἐνήμερη στὰ κοινωνικὰ χρονικὰ τοῦ τόπου. Ἐκείνη ξαφνιάστηκε πολὺ ἀπὸ τὴν περιέργειά μου καί, ὡς νὰ τὴν εὐχαριστοῦσε αὐτό, μοῦ εἶπε : — Πῶς, δὲν τὸ ξέρετε ;

— Ὄχι, σᾶς τ' ὁρκίζομαι.

— Ἔ, τότε, ἰδού : ὁ κ. ντὲ Σερκινὺ ἦρθε στὸν κόσμο ἕνα χρόνο ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς μητέρας του.

— Τῆς μητέρας του : Κοροϊδεύετε ;

— Μπᾶ, καθόλου. Ἕνα χρόνο ὕστερα ἀπὸ μεγαλοπρεπῆ κηδεία ποὺ γινηκε στὴ κυρία ντὲ Σερκινύ, τὴ μητέρα, καὶ ὅπου ἀκολούθησα κι' ἐγώ, ὅπως κ' ὅλόκληο' ἡ πόλις...

— Λὲν καταλαβαίνω. Θὰ ὁμολογήσετε ὅμως ὅτι προέρχεται κατάπληξι ἡ ὑπόθεσις ὅτι μιὰ μητέρα μπορεῖ νὰ φέρῃ τὸ παιδί της στὸν κόσμο, ἕνα χρόνο ὕστερο' ἀπὸ τὸ θάνατό της !

— Τὸ ὁμολογῶ. Ἡ περίπτωσις ἀλήθεια εἶνε μοναδική. Κι' ἀφοῦ ἡ ἱστορία αὐτὴ σᾶς ἐνδιαφέρει θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ:

— Ὁ βαρῶνος κ' ἡ βαρώνη ντὲ Σερκινύ, ὁ πατέρας κ' ἡ μητέρα τοῦ σημερινοῦ βαρώνου, ἦταν τὸ πιὸ ἀγαπημένο ἀντρόγυνο τοῦ κόσμου. Ὡς τόσο ὅμως εἶχαν κατασταρέψει τὴν εὐτυχία τους οἱ συνεχεῖς ἀδιαθεσίες τῆς κυρίας ντὲ Σερκινύ. Ὑπόφερε ἀπὸ νευρασθένεια μὲ ὅλες της τὶς ἐκδηλώσεις, ἀπὸ τὴ δύσπνοια ὡς τὶς κρίσεις. Εἶχαν κατσφύγει σ' ὅλα τὰ εἴδη τῆς θεραπείας, μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Κατοικοῦσαν στὸν πύργο ποὺ θὰ τὸν ξέρετε βέβαια καὶ ποὺ θὰ τοῦ ἔγετε θαυμάσει τὸ δισμερίσματα καὶ τὸ ἀπέραντο πάρκο. Ἤμουν τότε κόρη, καὶ θυμοῦμαι πῶς ἔβλεπα τὴν βαρώνη στὴν αἰωνία της σαὶζ-λόγκ. Μισοσηρωνότανε, μ' ἕνα ἔφος ἄτονο, ὅταν ἔμπαινε ἢ ἔβγαινε κανείς, μὰ τὸ πρόσωπό της εἶχε, παρ' ὅλη τὴν ὀδύνη, τὴ συναρπαστικὴ γοητεία μιᾶς μελαγγολικῆς νεότητος. Προσπαθοῦσε νὰ ξεγάσῃ μὲ τὸ διάβασμα, μὲ τὴν ὁμιλία. Μονάχα ποὺ ἐδιάλεγε τὰ πιὸ θλιβερὰ βιβλία καὶ μιλοῦσε μ' εὐχαρίστησι γιὰ τοὺς πόνους της. Ὁ βαρῶνος τὴν ἐπεριποιεῖτο μὲ ἐκείνη τὴν ἀφοσίωσι,

ποὺ καθημέρα μεγαλώνει ἡ ἀξία της, γιατὶ τίποτα δὲν εἶνε πιὸ σπάνιο, οὔτε πιὸ ὡραῖο παρὰ ἡ ἀφοσίωσι ποὺ παρατείνεται.

Μιὰ μέρα μάθαμε πῶς πέθανε. Τὸ ἄκουσα χωρὶς ἔκπληξι, μὰ ὄχι καὶ χωρὶς νὰ λυπηθῶ. Ἔφτανε νὰ τὴν εἶχε δῆ κανεὶς γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Οἱ γονεῖς μου μὲ ἐπῆγαν στὸν πύργο καὶ μπῆκα στὴν κάμαρη, ὅπου τὴν εἶδ' ἀπλωμένη. ἀπάνω σ' ἕνα κρεββάτι, μὲ τὸ νυφικό της φόρεμα, ἀνάμεσα στ' ἄσπρα τριαντάφυλλα καὶ στοὺς μενεξέδες. Ἦτανε μῆνας Ἰούνιος τότε. Ἐκείνη ἔτσι, πεθαμένη, ἤτανε πειὸ ὄμορφη, παρὰ ὅταν ἤτανε ζωντανή. Τὸ πρόσωπό της, ἀκίνητο καὶ γαλήνιο, δὲν εἶχε πειὰ ἐνεργὴ τὴν ἀνησυχία τῆς ἀναμονῆς κάποιου πόνου, ποὺ τὸ πάσκιζε. Δὲν ἔμενε πειὰ τίποτε, παρὰ μιὰ γλύκα καὶ μιὰ γαλήνη. Ἔβγῆκα κλαίγοντας ἀπὸ τὴν κάμαρη, γιατὶ δὲν μπόρεσα πειὰ νὰ ὑποφέρω ἕνα θέαμα τόσο σγλερό.

Στὸ πάρκο εἶδα τὸ σύζυγό της. Ἦταν καθισμένος σ' ἕνα πάγκο μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἀπάνω στὰ γόνατα καὶ τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του· τὸν ἄκουσα νὰ κλαίῃ· ἔφυγα χωρὶς νὰ τοῦ πῶ λέξι. Προτιμοῦσα ν' ἀντικρύζω τὸ θάνατο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄγρια ἀπελπισία.

Ἡ κυρία ντὲ Σερκινὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ κοσμήματα. Ὅταν πέθανε, φοροῦσε ἀκόμα στὰ χέρια τὰ δαχτυλίδια, ποὺ προτιμοῦσε ἰδιαιτέρως. Τῆς τὰ ἔβγαλαν ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβώνων της, ἕνα ὑπέροχο μαργαριτάρι τριγυρισμένο ἀπὸ διαμάντια, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ καὶ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ἄρθρωσι τοῦ δακτύλου.

— Ἀφῆστέ τό της, εἶπε ὁ βαρῶνος. Μὴν τὴν κάνετε νὰ πονάῃ.

Δὲν ἤθελε νὰ βασανίζεται τὸ χέρι τῆς φτωχῆς γυναίκας. Τὴν ἐνταφίασαν στὸ οἰκογενειακὸ νεκοτάφιο, ποὺ ἦταν στὸ κοιμητῆρι τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, πεντακόσα μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸν πύργο. Ἡ κηδεία της ἦταν ἐπιβλητικὴ καὶ πολὺς κόσμος παρευρέθηκε. Τὰ γονικὰ τῶν Σερκινὺ εἶχαν κι' αὐτὰ ἐπίτηδες ἔρθῃ.

Εἴγανε μείνει λιγοστοὶ γιὰ νὰ δειπνήσουνε τὸ βράδυ, κι' ὁ δυστυγὴς γῆρος προέδρευε ὁ ἴδιος σ' αὐτὸ τὸ πένθιμο τραπέζι, ὅταν ἄκουσαν τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου νὰ γτυπάῃ.

— Χτυπᾶν στὴν πόρτα, ὅπως χτυποῦσε ἐκείνη, εἶπε ὁ κ. ντὲ Σερκινύ.

Μ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι, μιὰ βαθεὶὰ σιωπὴ ἐπεκράτησε σὲ ὅλους, ποὺ τὴν διέκοψε ὁ θόρυβος ἑνὸς διαβολεμένου ποδοβολητοῦ. Ἀπὸ τὴν μισάνοιχτη πόρτα τῆς τραπεζαρίας, οἱ συνδαιτημόνες εἶδαν τοὺς ὑπηρέτας ποὺ ἔφευγαν ὀρλιάζοντας. Ὁ βαρῶνος σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι, κι' ὅλοι οἱ ξένοι ὕστερ' ἀπ' αὐτόν.

— Τὶ τρέγει λοιπόν :.. ρωτοῦσαν.

Ἡ ἴδια σύγγυσι ἀπλώθηκε καὶ στὴ τραπεζαρία, ὅταν φάνηκε στὸ σκαλὶ τῆς πόρτας, ἕνα λευκὸ φάντασμα μ' ἕνα μακρὺ πέπλο ποὺ σερνόταν πίσω του.

— Τὸ φάντασμά της ! Τὸ φάντασμά της !

— Ζερμαὶν ! φώναξε ὁ κύριος ντὲ Σερκινὺ ποὺ, ἀφοῦ ὀπισθοδρόμησε λίγο, προχώρησε πρὸς τὸ φάντασμα.

Εἴγε μπροστά του τὴν πεθαμένη, τὴν πεθαμένη ποὺ, μὲ τὰ μάτια ὁλόνοιχτα, τὸν ἐκύτταζε καὶ τοῦ εἶπε ;

— Μὴ φοβᾶσαι ! Ἐγὼ εἶμαι !

Ἐν τούτοις δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν ἀγγίξῃ. Ὅλα του τὰ μέλη ἔτρεμαν, ὡς ὅτου αὐτὴ τὸν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά της.

— Μὴ φοβᾶσαι ! Εἶμαι ζωντανή.

— Πῶς εἶν' αὐτὸ δυνατό :

Ἐκείνη τὸν φιλοῦσε μὲ τὰ θερμά της γείλη. Κ' ἐκεῖνος ἔκλαιγε. Ἐκείνη γελοῦσε, ἐκείνη, ἐκείνη εἶχε ἀνάγκη νὰ γελάσῃ.

— Πεινάω τρομερά, τοῦ εἶπε.

Καὶ πῆρε ἀπ' τὸ τραπέζι ἕνα στεγνὸ γλύκισμα, ποὺ τὰ δόντια της τὸ θρυμμάτισαν. Ἐκεῖνος τὴν κυττοῦσε ξαφνιασμένος κι' ἀναρωτιόταν ποὺ ἦταν ἡ πραγματικότης.

— Πῶς ξαναπῆρθες ; τὴ ρώτησε. Πῶς ἦρθες ἀπὸ τόσο μακρυά ;

—Ὁ Γιάννης μ' ἔσωσε.

—Ὁ Γιάννης ;

Ἦτανε τὄνομα τοῦ θαλαμηπόλου. Ἡ βαρώνη χαμογέλασε.

—Ὦ ! πίστευσες πῶς πέθανα. Καὶ σὺ ζοῦσες, ἔτρωγες :

— Ζοῦσα, δὲν ξέρω πῶς...

—Ἔννοια σου, εἶπε γελῶντας, θὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὰ ἴδια.

Αὐτὸς ἔσκασε στὰ κλάματα, ἐπειδὴ ἀκόμα δὲ μποροῦσε νὰ ἐξοικειωθῇ στὸ θαῦμα ποὺ ἡ βαρώνη ἄργισε νὰ τοῦ ἐξηγῇ :

Ὁ θαλαμηπόλος τὴν ἐξεύπνησε ἀπὸ τὸ ληθαργικὸ ὕπνο ποὺ εἶχε βυθιστῆ ἀπὸ ἡμέρες. Πρόσεξε πὼς τῆς ἄφησαν στὸ χέρι τὸ δαχτυλίδι τῶν ἀρραβώνων κι' ὅταν ἤρθ' ἡ νύχτα, μπῆκε μέσα στὸ κενοτάφιο, ποὺ τὸ κλειδί του φρόντισε καὶ τὸ πῆρε ἀπ' τὴν ἡμέρα. Ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ τραβήξῃ τὸ δαχτυλίδι ἄρχισε νὰ πριονίζῃ τὸ δάχτυλο. Κι' ὁ πόνος ἐπέδρασε στὴν ἄρρωστη ποὺ σηκώθηκε ἀπ' τὸ φέρετρο σωνάζοντας. — Πονάω !

Τρομαγμένος ὁ κλέφτης πῆρε δρόμο, ἀφήνοντας εὐτυχῶς τὴν πόρτα τοῦ κενοταφείου ἀνοιχτή. Ἡ κυρία ντὲ Σερκινύ, παρ' ὅλη τὴν ἀδυναμία της σηκώθηκε ἀπ' τὸ τάφο καὶ γύρισε στὸ σπίτι της.

Κ' ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ὄμορφο ἀγοράκι ποὺ πολὺ σωστὰ τὸνόμασαν «τὸ παιδὶ τῆς πεθαμένης».